

til at få den brede støtte, der ville gøre dem effektive.

Norge udtalte, at det sydlige Afrika var en udfordring til verdenssamfundet. Fra norsk side fandt man det farligt at generalisere de forskellige koloniproblemer. Dette gjaldt måske også inden for spørgsmål om områder under portugisisk administration. Norge var bekymret over Portugals uvillighed til endog at overveje FN's appel om at ændre sin anakronistiske politik. Det var vigtigt, at sanktionerne mod Sydrhodesia fortsat var blevet udvidet til at dække stadig flere områder. Norge støttede sanktionsudvalgets arbejde og havde med tilfredshed bemærket sig, at spørgsmålet om sammensætningen af dette udvalg nu var blevet løst. Norge roste sikkerhedsrådet for dets behandling af Namibia-spørgsmålet og støttede oprettelsen af et FN-fond for Namibia finansieret over det regulære budget. I forbindelse med omtale af nedlæggelse af det honorære vicekonsulat i Windhoek fandt Norge anledning til at nævne, at man ikke fandt, at opretholdelse af en konsulær post i sig selv indebar anerkendelse af nogen påstået autoritet i området eller på nogen måde var udtryk for den udsendende stats mening om områdets legale status.

I sit indlæg fremhævede Storbritannien, at en løsning på Sydrhodesia-problemet skulle være acceptabel for hele Sydrhodesias befolkning. I søgen efter en sådan løsning var den nuværende britiske regering enig med sin forgænger i at forkaste den tanke, at magt kunne bidrage til en løsning af problemet. Intet land havde gjort mere for eller lidt større tab på grund af sanktionspolitikken mod Sydrhodesia end Storbritannien. Sanktionerne havde ikke været uden effekt. Sydrhodesia led under alvorlig mangel på udenlandsk valuta, og regimet havde for nylig bekendtgjort, at kriterierne for økonomisk støtte til private industrivirksomheder ville blive strammet. Storbritannien erkendte, at en politisk løsning syntes længere borte nu end for fem år siden, men man havde til hensigt inden længe at tage et nyt initiativ til undersøgelse af muligheden for genoptagelse af forhandlingerne. Eventuelle forhandlinger måtte føres på grundlag af de af den britiske regering opstillede fem principper for Sydrhodesia-spørgsmålets løsning.

Sverige fremhævede i sit indlæg betydningen af alle staters respekt for de gentagne anmodninger om udstrakt våbenembargo mod Sydafrika. Der var ingen tvivl om, at jo stærkere Sydafrika blev militært, desto lettere var det for Sydafrika at bevare jerngrebet om Namibia. Vedrørende Sydrhodesia fandt Sverige, at sikkerhedsrådets sanktionsudvalgs muligheder for at granske hele området for transaktioner mod Sydrhodesia skulle styrkes; men det ville kræve medvirken af alle lande. Sverige mente ikke, at midlerne i art. 41 var blevet tilstrækkeligt udnyttet, og gik ind for en sikkerhedsrådsafgørelse om udvidelse af sanktionerne. Sverige delte ikke opfattelsen hos de lande, som gik ind for udelukkende anvendelse af magt. Sikkerhedsrådets anmodning fra 1965 til alle stater om at afholde sig fra at yde Portugal bistand, som ville sætte det i stand til at fortsætte undertrykkelsen i dets afrikanske områder, og om at tage alle nødvendige skridt til at forhindre salg af våben til Portugal for dette formål, burde efter svensk opfattelse gives en vid fortolkning.

Portugal gentog sine reservationer over for behandlingen af områder under portugisisk administration — områderne var overseiske provinser, ikke kolonier. Portugal afviste samtlige beskyldninger for undertrykkelse og udbytning af kolonibefolkningerne og tog navnlig afstand fra beskyldninger for at drive racepolitik. Man støttede ubetinget princippet om lighed og værdighed for alle og bestræbte sig uafbrudt for at hæve befolkningens kulturelle og økonomiske stadi samt for at øge antallet af indbyggere, der kunne deltage i den politiske og økonomiske administration af nationen. De ganske særlige social-økonomiske fordele, der ville blive et resultat af Cabora Bassa-projektet ville komme alle til gode uden diskrimination af nogen art, og desuden kunne ethvert naboland efter ønske drage fordel af projektet. Vedrørende adskillige henvisninger i debatten til bl. a. forbindelse mellem Portugal og sikkerhedsrådets vestlige permanente medlemmer og medlemmerne af NATO samt henvisninger til aftaler om militærbaser og store internationale monopolars indflydelse fandt Portugal det klart, at formålet hermed var et forsøg på at internationalisere debatten og drage spørgsmålet ind i en ideologisk konfrontation.